

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **V. K. – Z.**, zast. JUDr. Radanou Pekárkovou, advokátkou se sídlem Brno, Hlinky 142a, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2006, č. j. 36 Az 112/2005 – 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené advokátce stěžovatelky JUDr. Radaně Pekárkové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 5712 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6. 9. 2005, č.j. OAM-1054/VL-07-ZA04-2005. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovatelce k její žádosti udělen azyl podle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu. Krajský soud v Brně se ztotožnil se závěrem žalovaného, že stěžovatelka nesplňuje podmínky udělení azylu. Obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby v zemi původu nejsou azylově relevantním důvodem. Žalobkyně rovněž dostatečně nevyužila všech možností ochrany na Ukrajině. Podle názoru soudu byla hlavním důvodem její žádosti o azyl snaha o legalizaci pobytu na území ČR. Při posouzení důvodů udělení humanitárního azylu soud nezjistil překročení mezí správního uvážení nebo jeho zneužití. Tvrzení žalobkyně a informace o situaci v zemi původu žalovaný správně vyhodnotil tak, že žalobkyně nenáleží k osobám ohroženým skutečnostmi, které zakládají překážky vycestování ve smyslu ust. § 91

zákonu o azylu. Soud proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížností napadla stěžovatelka rozsudek krajského soudu z důvodů vymezených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Uvedla, že správní orgán nevycházel při svém rozhodování ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a neopatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. Soud měl pro tato pochybení rozhodnutí žalovaného zrušit. Stěžovatelka poukázala na to, že se žalovaný nezabýval politickou situací na Ukrajině ani postoji státní moci k ochraně před útoky ze strany soukromých osob. Dále uvedla, že podle soudu nelze Ukrajinu považovat za zhroucený stát, neschopný vykonávat základní státní funkce, a tudíž nelze mít za to, že by tato země tolerovala jednání prováděné vůči stěžovatelce. Stěžovatelka však s tímto názorem nesouhlasí, neboť země původu nemusí být zhrouceným státem, a přesto může docházet k podporování, tolerování či neschopnosti zajistit přiměřenou ochranu proti násilí páchanému např. členem mafie. Soud rovněž dospěl k závěru, že stěžovatelka poté, co opustila svého přítele, již s ním žádné potíže neměla. To ale neodpovídá tvrzením stěžovatelky uvedeným v průběhu správního řízení.

Uvedená pochybení krajského soudu dosahují podle stěžovatelky takové intenzity, že kasační stížnost přesahuje její vlastní zájem, a je tudíž přijatelná. Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádala o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobkyně musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek Krajského soudu v Brně byl vyneseno dne 29. 6. 2006, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že žádný z důvodů přijatelnosti uvedených stěžovatelkou v podané kasační stížnosti nespĺňuje výše uvedená kritéria. Otázkou problémů ze strany bývalých partnerů žadatelek o azyl se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 31. 3. 2004, č. j. 6 Azs 41/2004 - 67, www.nssoud.cz; potížemi se soukromými osobami v zemi původu např. v rozsudku ze dne 26. 4. 2006 č. j. 3 Azs 101/2005 - 114, www.nssoud.cz. Důvodností kasační stížnosti, v níž stěžovatel namítá, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek

důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pak např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Podmínky přijatelnosti v daném případě tedy nejsou splněny, Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost žalobkyně dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl. Vzhledem k tomu, že podle ust. § 32 odst. 5 zák. č. 325/1999 Sb., ve znění zák. č. 350/2005 Sb., má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věcech azylu odkladný účinek, nerozhodoval již Nejvyšší správní soud o žádosti stěžovatelky o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti ve smyslu ust. § 107 s. ř. s.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovené zástupkyni stěžovatelky náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti ve výši 4200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 4800 Kč. Protože je ustanovená advokátka plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 912 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 5712 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. května 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

